

Alternative styringsmål ved et fastkursregime: Valg av optimale valutakurvvekter

Hovedoppgave ved Institutt for Økonomi, Universitetet i Bergen

Skrevet av: Lene Sauvik
Veileder: Erling Vårdal

Sammendrag

Etter sammenbruddet i Bretton-Woods samarbeidet på begynnelsen av 70-tallet har myndighetene i det enkelte land stått overfor valget mellom å la hjemlandets valuta flyte eller å knytte den til en eller flere valutaer. Jeg ser i oppgaven nærmere på ulike styringsmål for pengepolitikken for et land som ønsker å følge et fastkursregime hvor de knytter seg til en eller en kurv av valutaer. Myndighetene må da velge hvilke valutaer de skal knytte seg til, og hvilken vektsammensetning som er optimal. Problemstillingen i denne oppgaven er derfor valget av optimale valutakurvvekter for et lite åpent land som ønsker å følge et fastkursregime.

I første rekke står myndighetene overfor valget mellom å stabilisere reelle variable, som produksjon, eller nominelle variable, som inflasjon. For en gitt prioritering kan imidlertid myndighetene velge mellom ulike alternativer for den faktiske utformingen av valutakurspolitikken. Jeg presenterer først en modell av Blanchard og Fischer, hvor forfatterne ser på det generelle valget myndighetene står overfor mellom å stabilisere produksjonen eller prisstigningen når de skal utforme sin politikk. Deretter ser jeg på konkrete fastkursmål myndighetene kan benytte.

Jeg innleder med å gi en kort oversikt over ulike tilnærminger til optimale valutakurvvekter som er fremkommet i litteraturen. Deretter presenterer jeg i nærmere detalj to modeller for utformingen av de optimale valutakurvvektene for en liten åpen økonomi. I den første modellen, utviklet av Branson og Katseli-Papafstratiou, er myndighetenes målfunksjon et stabilt bytteforhold, og vektene utarbeides med utgangspunkt i likevekt i eksport- og importmarkedet. I den andre modellen, utviklet av Connolly, er myndighetenes målfunksjon å minimere effekten av importert prisstigning på den innenlandske inflasjonen gjennom utforming av de optimale valutakurvvektene. Connolly fokuserer på pengemarkedet, og tar utgangspunkt i et monetært rammeverk hvor prisnivået avgjøres av likevekt i pengemarkedet. Deretter utvider jeg analysen og foretar en teoretisk sammenligning av de to modellene. Jeg sammenfatter de to modellene i en ny, utvidet modell. Med utgangspunkt i resultatene fra denne argumenterer jeg for at de to modellene kan sies å ha samme utgangspunkt, og at Connollys modell kan tolkes som et spesialtilfelle av modellen til Branson og Katseli-Papafstratiou.

Avslutningsvis ser jeg nærmere på de samfunnsøkonomiske effektene av fluktuasjoner i produksjon og kostnadene ved inflasjon.